

Egy gyomai kereskedő furcsa kéréme.

Csalódott és iparigazolvány kiterjesztést kér. — A szegedi kereskedelmi kamara véleménye.

SZEGED, október 15.
(Saját tudósítónktól.)

Nádudvary Mihály gyomai könyv-, papir- és zeneműkereskedő, arra kérte a gyomai főszolgabírószágot, hogy iparendélyét terjesszék ki fűszer-, vas- és vegyeskereskedésre. Kéréme indokul azt hozta fel, hogy könyvkereskedését, amelyet a proletárdiktatura bukása után a keresztény, magyar társadalomba vetett hittel alapított, különösen számítva a gazdátársadalom támogatására, senki sem pártfogolja. Azt is felhozta kérvényében, hogy nem tud versenyt tartani a fajtájlag is összetartó zsidósággal.

Ezt a különös indoklással ellátott kérvényt azonban a gyomai főszolgabíró azzal utasította el, hogy Nádudvary iparjogának kiterjesztése nem közérdekű, tehát nem is teljesíthető. A főszolgabíró elutasító végzését a kereskedő megfellebbezte a gyulai alispánhoz, ahonnan az ügyre vonatkozó iratokat véleményezés végett leküldötték a szegedi kereskedelmi és iparkamarához.

A kamara a fölé kért véleményben kifejti, hogy méltányosnak tartja Nádudvary kérését már azért is, mert mint a vélemény mondia, a szegedi kamara nem akar részese lenni, hogy a kérelmező a keresztény magyarságba vetett hitében, valamint a gazdátársadalom kultúra szeretetében a jelenlegi szűk keretekbe szorított működésében továbbra is csalódjék!

Ezek után bizton reméljük mi is, hogy a gyulai alispán biztosan helyet ad Nádudvary Mihály csalódott gyomai könyv-, papir és zeneműkereskedő furcsán megokolt kérésének.

Üzlet áthelyezése!

Értesitem a tisztelt vevőközönséget, hogy üzletemet Petőfi-utca 8. szám alól

a Tisza Lajos-köruti Püspök-bazárba

helyeztem át, ahol továbbra is az összes rövidáru cikkeket nagyban és kicsinyben árusítom. 1090

Lusztig Jenő.

Nagyenyedi Kovács ARCKENŐCS és borax-szappan valódi békebeli minőségben ismét kapható mindenütt! Vidéki postai szétküldés naponta! Főraktár: 1047 Budapest, VIII., Bezerédy-utca 3. sz.

MINŐSÉGE UTOLÉRHETEYLEN. 857

Egy órai körséta a szegedi piacokon.

— Nem ez a legszebb a világon. —

SZEGED, október 15.
(Saját tudósítónktól.)

Előre kijelentem, hogy mindössze egy rossz koronással és egy villanyos szabadjeggyel felszerelve mentem ki a szegedi piacra. Valóságos kálvária Szegeden a piacjárás, amit mindjárt az első stációmánál, a Klauzál-terén tapasztaltam. A Kossuth-szobornál levő kenyérpiacon nem sok látnivaló volt. Egymás mellett állnak a kenyéres sátrak és a kenyérárusítók egymást harsogják túl kenyérük árával. Az Árvay előtti részen termelési nének kávé árulnak, amit a fogyasztók, a nénekéket kissámlin körülülve, isznak meg. Azután átmentem a tér másik felére, ahol egy kétszallagos jól megtermett rendőrharsány hangon intézkedett, hogy ki hová álljon a portékájával. De olyan tekintélyt is szőzött magának, hogy még a vevő asszonyok is respektálják őt, a piaci biztost. Mondotta is a hátam mögött egy tanyai menyecske: — Hallja Julcsa néni, bezzeg ez ám egy rőndér.

Sétámban kijutottam a tulajdonképpeni gyümölcspiacra. Sorjában ülnek egymás mellett a gyümölcsös nénekék. Egyszer csak az egyik kosár mögül rámszólt egy rekedt hang:

— Nézze mög lelköm ifjúrám az én almáim, csupa hamvasak még.

Ránézek. Lehetett az anyóka vagy 60 éves. Kerek kosárban előtte pedig egy pár fonnyadt alma, meg egy kevés egyéb gyümölcs.

— Fonnyadtak már néneke a maga almái — feleltem —, régen volt az, amikor leszakították.

— Ejnye mán hogy mondhat ilyet a fiatal ur — feleli —, gyűjön közelebb és fogja mög akármelyiket, hogy nem olyan kemények-e, mint a kü.

Egy korona volt a zsebemben és a villamos szabadjegyem. Tovább mentem gyalog. A városháza előtt a szűrsők akkor pakoitak ki, azért hát felmentem a Tisza Lajos-körutra. A Tisza Lajos-körut sarkán állnak a tápéi menyecskék a gyékényekkel. Hosszas alkudozás után eladnak egy-egy gyékényt vagy fonott szatyrot, de a vevőt ritkán eresztik el. A sarkon pedig párbeszéd ütötte meg a fületem, amely két asszony között folyt le.

— Hát aztán van még más ujság is odakint Tápén? — kérdi az egyik.

— Nincs az ott, hacsak az nem, de mán biztosan hallottad, hogy möggyilkolták a festőnket.

— Kit te, — kérdi az első.

— Hát azt a cvikkerőset.

— Ne mond te. Hát aztán ki vót az te, az a lelketlen, aki azt a jó embört elfődelte.

— Nemcsak hogy elfődelte — adta meg a felvilágosítást —, hanem hát még a vízbe is vetőtték.

— Ó Urámjézus, de lelketlenök vótak a besták. Kik vótak mán, mond mög Örse.

— Hát tudod az a...

— Ne beszélj mán tovább — sugja oda neki a kíváncsi —, ehun áll-e egy rőndér cibilbe.

Rám vonatkozott ez a megjegyzés és így kénytelen voltam tovább menni azzal a tudattal, hogy szegény jó Heller Ödönt ma sem felejtette el Tápé falu népe. Besodródtam azután a forgatagba. Hallgattam a kínálgatást és az alkudozásokat.

Itt egy parasztasszony kínálja a káposztáját egy kalapos fiatalasszonynak.

— Gyűjön ide lelköm naccsá-gám — mondja —, látom én, hogy még csak nem régön kötötték be a

fejét. Vögye mög a káposztámat. Majd meglátja, hogy milyen győnge. Mindig hozzám gyűn majd ezentul.

De a fiatalasszony nem hallgat a csábító szóra. Ugy látszik, nem akarja a családi békességet a káposzta főzelékkel felborítani.

Pár lépéssel odább egy kikentkifent bajuszu csizmás magyar kínálgatja árult egy idősebb nőnek.

— Vegye meg már ezt a pár darab tojást. Beteg otthon a feleségöm és nem akarok má sokáig elmaradni. Oszti haza se akarom vinni ezeket a tojásokat. — Rá is szózza a méregdrága tojást a vevőre.

Azután a csirkekokák táborába kerültem. De hogy onnan hogyan kerültem ki, azt már magam sem igen tudom. Éles rikácsoló hang tett figyelmessé, hogy „szegedi kokák” közé kerültem.

— Tessék. Ez is egy naccsága — mondja a hang —. Persze, kalap van a fején, de ezt a pár rongyos koronát sajnálja. Tudom nem sajnálja az ura pénzét a sok ringyongyért, mög a szagosítókért. Pfuj, milyen büdös volt most is. De azt elfogadná, hogy ingyér adjam oda ezt a szép jószágot.

Elképedtem a tisztelt deidnőn, aki a beszédének olyan széles feneket kerített és elképedésemből egy szelid hang ébresztett fel. Megijedtem. Szent Isten! Ugyanaz a kofa naccsága szólt hozzám és mézédés szelid hangon búvólve engem, egy pár vén tyukot akart a kezembe nyomni.

— Mit venne a fiatal ur? Nagyon szép fiatal csirkém van. Nézze csak meg, milyen fehér a husa. Olcsón adom. Csak 70 pengő.

— Nem, nem, dadogtam és defenzív álláspontra helyezkedtem.

— Talán drága?

— Nem, de hogy drága, — hebegtem megriadtan és távolodni kezdtem.

— Ne szaladjon mán el, adom én olcsóbban is.

Ezt már csak messze a hátam mögött hallottam. Mindjárt utána fölhasant a rikácsoló hang, amely valami eltűnt és rendőrt emlegetett, aki megvédené a tisztességes kofatársadalmat.

Később jutott eszembe, hogy a forgalmi adókezelésről kellett volna meginterjuvolnom öngyűságit, de figyelembevéve, hogy nem remélt testi épségben menekültem el tőle, nem sajnálom, hogy nem ismertem meg Hegedűs Loránt iránt táplált érzelmeit.

Dr. Kállay Zoltán jogi és ügyvédi szemináriuma

Szeged, Pallavicini-utca 3. sz. és Budapest, VI., Andrássy-ut 8.

E téren legregibb és legmegbízhatóbb intézet. — Legsikeresebb előkészítés az összes jogi vizagakra

921

Jegyzetbérlet. — Rekapituláció.

Új férfiszabó-üzlet!

Szeged, Tisza Lajos-körut 52.

Mérték szerinti megrendelésre a legutolsó divat szerinti valódi készletek — férfiruhákat angol szövetekből a legmértékesebb árban.

Tisztelettel Kelsch József férfiszabó. 1076 Tanonc felvétetik.

Szegedi kis tükrök

Feltalálók, felfedezők, nagy emberek.

SZEGED, október 15.

Szeged ipari élete, amint a jelek mutatják, a közeli jövőben rendkívül gyors fejlődésre tarthat számot. Az alföldi metropolis, ki hitte eddig, óriási értékeket rejtett magában s hogy ezek az értékek nem gyümölcsözhetnek, annak legfőbb oka, sőt egyedül a hatóság az akadály, amely a technika fejlődésétől konzervatív féltéssel tartózkodik. Legutóbb történt például, hogy Felsővárosunk nagynevelő szülöttje, Walpeck mester, bejelentést tett a város tanácsának az építészeti világtörténelmében új korszakot jelentő találmányáról, a titokzatos összetételű, féregmentes cementburkolatról, amely már eddig is sok felsővárosi hozzáértőnek vont a magára a figyelmét. Mesterünk arra kérte a város tanácsát, adna neki egy titkos helyiséget, amelyben cementfalat felépíthetné és megfelelő beszáradás után a közönségnek bemutatná. A találmány szintézisének módozatát Walpeck mester a világot sem hajlandó elárulni és ebben a tekintetben épp oly titokzatos, mint a méregkeverő boszorkány, vagy legalább is Pick, a szalámigyáros, aki talán még maga sem tudja, hogy miből mennyit rak Szokolovits a szalámiba. A város tanácsa azonban szereti az egyenes színváltást s talán éppen ez okozta, hogy Walpeck ur kérését egyenesen visszautasította. Nem értjük ezt a tapintatlanságot a tanács részéről az ősz mester iránt, aki egész életét ama jelentékeny elméletmaterializálásának szentelte, hogy miként lehet a poloskát végkép kiküszöbölni a falakból.

De hogy ipari kvalitásaink méltatása közben másról se feledkezzünk meg, fel-említjük másodsorban Bugyi Mihály vasöntőt is, aki nemrégben tartotta házi kiállítását új rendszerű gépezeteiről, amelyek közül leginkább az önműködő vasuti kapcsoló az említésre méltó. Bugyi Mihály egyébként is monumentális alkotások szerzője, akinek csak az állami támogatás hiányzik még ahhoz, hogy neve a világirodalom történetének hasábjain szerepeljen. Pekár Gyula figyelmébe ajánljuk ezt, aki talán egyedül lehetne lépéseket Bugyi érdekében valamelyik állami színháznál. Igen érdekes tenorja van.

Még tovább haladva, itt van Alsóvárosunk Kakas Gábor bátyámuram is, aki rutinírozott paprikatermelőhöz méltó nagy-ravágyástól üldözve, felfedezte az egyetlen speciális „paprikamagó-zó-gerebelyt”, amely eddig csak saját használatára szolgált s még a kommunizátorok előtt is titokban maradt annak idején. Ki ne ismerné továbbá Szabó Etust, aki felfedezte a földigérő haj titkát és a tetűelleni szert, vagy Bozók József ortoped-cipész, akinek a „turáni szandál” című találmánya a Ballagi-ló környékén mindenütt a közhasználat szandolijja lett.

Arról persze senki sem tud még, hogy a város egyik agilis vízimérnöke a legutóbb megpengetett dunántúli fenomenon hirtét a város közhasznára akarja fordítani. Ez a fenomenon ugyanis, a rossz nyelvek szerint, olyan szubtilis lelkű, hogy egyetlen tekintetével megérzékelje még ezer-öt száz méter mélységben is a talajvizet. A jelzett vízimérnök törekvései ezzel akként kapcsolódnak össze, hogy némely koponyális talajviz ilyen rendszerű felérzékelésével a vízhiány szarvát le akarja törni.

Ezek után emlékezzünk meg azonban a szenzációk szenzációjáról is, amit Goldmann Egon jeles szegedi bölcsész komponált össze a trianoni szerződés értelmében. Hazánk e műszaki fejedelme minden ántán kereszttűl feltalálta a láthatatlan repülőgépet, amit a H. G. Wells láthatatlan emberével igyekszik tökéletesíteni. Ha ez sikerül neki, akkor csodát mondott a békeszerződés idevágó pontja is, amely más tekintetben is igen destruktív találmány. Goldmann a mai kor igényeinek megfelelően az Einstein-elmélet alapján szerette hall- és láthatatlan művét, amit valószínűleg König Péter fog megzenésíteni, hogy halhatatlanná tegye. Hogy milyen anyagból készült ez a titokzatos szerző, azt a feltaláló nem árulja el, de hogy sikerült, már az is bizonyítja, hogy szerző maga sem látta még. Az a gyűnk, hogy illanó mélygázokból készült, mert munkatársunk kijelentése szerint igen penetráns illatok érezhetők Goldmann és alkotása közelében. Goldmann művét könyvalakban fogja kiadni. A láthatatlan embert most gyártja.

Új találmánnyal kedveskedik Szeged közönségének a Szegedi Újságírók Egyesülete is, amely felfedezte és Szegedre invitálta Weltmann Rózsit, a világegyetemi hírt hegedülművésznőt, aki ma este a Tisza-azallóban fogja bemutatni ebbeli szándékait — láthatatlan közönség előtt. Jegyek még válthatók. Robirop.